

CHƯƠNG MƯỜI BA TÔI YÊU...

Trái tim tôi như trái cây bị dập nát

Rụng xuống từ cành cao

Tình tuyệt vọng là ngọn sào

Chọc cho trái cây rụng xuống...

Trái cây rụng

Vẫn mơ giấc mơ... hoang tưởng

May ra được gót chân em giẫm nát

Để trước khi tan vào bụi đất

Còn được hôn gót chân yêu...

Nhưng em la lối phàn nàn:

- Gian phòng tôi nóng như thiêu sa mạc

Anh đến ngồi quá lâu

Càng thêm nóng bức!

Anh thở như người sắp chết khát

Chút khí trời ít ỏi của tôi!

Quá đau khổ

Tôi hoá thành li lợm

Tôi xin em bớt giận...

Nếu không được ngồi

Thì tôi xin đứng

Cùng với cây chổi em dựng xó nhà

Nếu không được thở...

Tôi sẽ nín thở

Như cái ngày còn đi chăn trâu cắt cỏ

Tôi suýt chết ở đáy giếng làng

Vì mãi lặn mò con cá bóng thân cô Tấm bỏ quên...

Em giận dữ la lên:

- Đứng trong xó nhà cũng không được đứng!

... Thì tôi xin ra đứng trước hiên...

- Đứng trước hiên cũng không được đứng!

... Thì tôi xin ra đứng đầu đường

Tôi nhìn vào khung cửa nhà em

Môi rát bỏng những lời yêu thương...

- Đứng đầu đường cũng không được đứng!

Lời yêu thương cũng không được nói!

... Thì tôi xin chết!

Nhưng tôi không nói lời vĩnh biệt

Vì tôi tin tôi sẽ hồi sinh...

Dù hoả táng

Dù chôn chín tầng đất

Trái tim dập nát của tôi vẫn thắm một khối tình!

Tôi lì lợm gửi tặng Nàng bài thơ tình thứ mười ba, với lời ghi chú:

“Tôi yêu em. Mỗi tình đầu cũng là mỗi tình cuối của tôi. Tôi đã rút trái tim khỏi lồng ngực dâng hiến em như một tông đồ dâng hiến mạng sống mình cho Chúa. Và buồn thay, con người lại không có trái tim thứ hai. Và nhà thơ, không có tim tôi biết hát bằng gì!”

Nhưng điều khủng khiếp và cũng là tai họa thường trực đối với các nhà thơ: sự thật còn lớn hơn cả tình yêu, lớn hơn cả trái tim. Chối bỏ sự thật, ôi điều này nó vượt quá sức tôi, ngay cả khi miệng môi tôi đầy cát...

Hậu từ

Thượng đế ơi!

Tôi đã làm gì?

Mà Ly-rượu-đời Người ban cho tôi

Đấng thế?...

Tiểu thuyết dù là tiểu thuyết huyền hoặc nhất đi nữa cũng đều xuất xứ từ những mẫu hình có thực. Cuốn tiểu thuyết kỳ cục này với hình thức thơ, văn, xôi đỗ, lúc đầu tôi đâu có định viết. Nó xuất xứ từ những bài thơ tình tôi viết tặng mỗi tình si mê, hoang tưởng và... trong cơn say bất tận...

Đến lúc tỉnh mộng, tỉnh mê, tỉnh say... và đã ở cách xa Nàng ngàn dặm, tôi đọc lại, thêm vào những lời chú giải. Và thế là, tự nhiên, không khiên, cuốn tiểu thuyết thành hình. **HẾT**